

DIALOG - DIREKT # 29

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Detta DD kommer från Caux (jag började i alla fall skriva på det medan vi var i Caux). Det får mig att tänka på att stilen i de sommarbrev som Andrew Stallybrass skriver härifrån var det som inspirerade mig till att ta på mig arbetet med Dialog Direkt. Jag sitter just nu i sängen med influensa och försöker samla tankarna.

Vi har ju en längre tid i Sverige försökt finna klarhet i olika praktiska frågor, hur förfara med Alnäs, hur styrelse och stämman skall fungera osv. Av någon anledning har jag alltid funnit dessa speciellt svåra att ta ställning till och mitt engagemang för att komma igenom frågorna har varit litet. På vägen till Caux funderade jag i följande banor som hjälpte mig förstå lite mer av min egen inställning.

"MRA är inte en organisation utan en idé, ett samarbetsprogram. Så har det poängterats och så har jag vuxit upp med det. Det är kanske en förklaring till att det har känts främmande att ta ställning till frågor som: vem skall representera oss i Konsultationsmötet, eller beslut om Alnäs. Detta är frågor som hör hemma i en organisation. De organisatoriska frågorna har traditionellt hanterats av någon som måste, eller som speciellt tagit på sig detta och de kommer inte naturligen till envar (dvs mig). Inval i styrelsen var inte förknippat med någon konkret uttalad uppgift och har inte förändrat något i min inställning."

Så långt citerat ur ledningsboken. Kom gärna med kommentarer.

Caux

Det är alltid stimulerande, utmanande och expanderande att vara i Caux. Man blir del av en större verklighet och de egna problemen tycks mindre. Men man kan också känna sig splittrad i Caux och de ovannämnda faktorerna sätter igång interna processer som kan vara smärtsamma. Det finns också mycket behov och få bär stora bördor. Jag har upplevt mig splittrad mellan den konferens som vi kom för och de praktiska behoven av teknisk natur (teatern, filmer, video, översättning mm), som är det område där jag varit speciellt engagerad när jag varit här. Jag har länge känt ett ansvar för detta område, men jag har nu insett att detta ansvar har varit begränsat till när jag råkar vara här i Caux. Det har varit ett ansvar som kvävs av andra aktiviteter.

Reparationer och underhåll av utrustningen görs lämpligen utanför konferens-tid, men detta har inte skett i tillräcklig utsträckning.

Jag har nu känt att jag skulle ta ett större ansvar för den tekniska sidan av Caux. Till att börja med innebär det att jag är redo att ta mera tid i Caux, även utanför konferenser. Jag har tänkt på konkreta engagemang som jag skall ge upp för att kunna få mer tid i Caux. Det tekniska engagemanget innebär även ansvar för ett lag som arbetar med det tekniska och för planering av utveckling av Caux. Detta känns som en röd tråd på ett nytt sätt som skall hjälpa mig att styra vad jag involverar mig i.

En av de få soliga dagarna råkade sammanfalla med konferensens utflyktsdag. En gammal dröm gick i uppfyllelse så tillvida att jag tillsammans med barnen gjorde en utflykt till Rochers de Naye (den högsta bergstoppen på vars sluttning Caux är beläget). Jag hade inte varit uppe på berget på närmare 20 år och nu klättrade vi de 900 meter som är bergets höjdskillnad från Caux. Det var en underbart klar dag, förmodligen ett resultat av allt regnandet tidigare under sommaren. Man kunde se ända bort till Mont Blanc i Frankrike.

På baksidan av Rochers de Naye är det ett stup och där kunde vi titta på när några drakflygare startade med sina färggranna segel för en hissnande flygtur ner till Montreux. Det var intressant att notera flera paralleller med att leva efter Guds ledning. Före starten behövde flygaren hjälp av kollegor för att hålla i seglet tills vinden var lämplig för start och även att komma fram till kanten. Det avgörande steget över kanten fick han dock ta själv när han var klar för det. Jag tror inte jag någonsin sett något som så tydligt åskådliggör ett steg i tro. Teoretiskt vet man att seglet skall bära men först måste man falla så pass att seglet fylls. Sedan bärs man helt utan egen ansträngning. Det var intressant också att notera att flygarna hade kommunikationsradio med sig så att de kunde hålla kontakten med kollegor eller flygledare.

Skola i Indien.

När jag var i Indien förra året fick jag kontakt med en liten skola i ett av Calcuttas slumområde startad genom ett privat initiativ (se DD 13). Jag lovade undersöka om någon av våra barnens skolor var intresserade av att stödja denna. Detta har dock inte lett till något konkret. Nu var min tanke att erbjuda detta till läsekretsen. Låt mig veta om någon är intresserad av att etablera kontakt till en svensk skola.

Varma sommarhälsningar från ett vått Göteborg!

Aufiero